

Válasz II.

VISSZHANG - LX. évfolyam, 36. szám, 2016. szeptember 9.

Kató Ferenc *Vita az elosztáspolitikáról* című cikkében (ÉS, 2016/35., szeptember 2.) négyből két ponton bírálja egy héttel azelőtt megjelent *Zsákutcában az ellenzéki elosztáspolitiká* című (ÉS, 2016/34., aug. 26.) írásom. Igazából a közsféra béremelésében egyetért velem, tehát csak egy pont igényel érdemi választ: a már megállapított nyugdíjak indexálása. Én a 2010-ben bevezetett inflációkövető indexálást, ő az 1992 és 2000 között alkalmazott bérkövető indexálást javasolja. (Egyébként én is az utóbbi pártján voltam – talán 2003-ig, amikor az MSZP-SZDSZ-koalíció azért vezette be a 13. havi nyugdíjat, hogy utólag kárpótolja az általuk bevezetett svájci indexálásért (a két módszer kombinációjáért) a nyugdíjasokat.

Mindkét módszernek vannak előnyei és hátrányai, és mindkét módszert használják. A bérkövető indexálásnál a már megállapított nyugdíjak együtt nőnek (esetleg csökkennek) a keresetekkel, az inflációkövető indexálás pedig megvédi a nyugdíjasokat az esetleges reálbércsökkenéstől. A világon egyre inkább az inflációkövető módszert alkalmazzák. Az ok egyszerű: ha már nem sikerült a kezdőnyugdíjakat kordában tartani, akkor legalább a folytatásuk legyen kisebb – a közben növekvő reálbérekhez képest. További előny: csökkenti az átlagnál rövidebb életű, kis keresetű férfiak veszteségét és az átlagnál hosszabb életű, nagy keresetű nők nyereségét az uniszex életjáradékú nyugdíjrendszerben (miközben a nagy keresetű férfiak és a kis keresetű nők nagyjából a pénzüknél maradnak).

Megragadom még az alkalmat, hogy utólag definiáljam a jó elosztáspolitikát. Talán legegyszerűbb azt mondani, hogy a jó elosztáspolitiká méltányos és hatékony: nem hagyja magukra a rászorulókat, de nem veszi el a sikeresek kedvét a részvételtől.